

— Сайби-ефенди! Много, много години подъ редъ законътъ казваше, че тѣзи пасбища сж наши. Можемъ ли безъ тѣхъ да хранимъ добитѣка? Дѣ ще пасемъ и поимъ биволитѣ си? Белкимъ биволитѣ трѣбва да измратъ. Безъ тѣхъ ние, бѣдни и гладни хора, не можемъ да живѣемъ. Ето много хора мратъ отъ гладъ. Безъ биволи всички ще почнемъ да мремъ. Не е ли жалъ и за насъ? На тази земя ние сме се родили. Пасбищата имаме отъ дѣди. Сега, като ни ги отнемете, то е сѣ едно да ни убиете. Молимъ ви се не правете това. Вие сте умни и учени господари.

— Какво да правя? казва Ричардъ. И на мене заповѣдватъ. Зная, де ще ви е мжно безъ пасбища, но какво да правя? Така заповѣдватъ. Съвѣтвамъ ви да се подчините.

У селянитѣ се появи вълнение. „Не можемъ безъ пасбища, не можемъ. Ние трѣбва да умремъ тогава!“ викаха всички. Старецътъ даде знакъ да мълчатъ, защото той вѣрваше, че щомъ Ричардъ си замине, тѣ пакъ ще пуснатъ биволитѣ въ пасбищата. Селянитѣ мълкнаха, като да се съгласиха.

Ричардъ остави единъ старши стражаръ, а той замина за друго село.

— Всичко ще направя, каквото ми поржчвате, казва старшията. Изпърво ще ги убѣждавамъ, па ако не послушатъ, азъ знамъ що ще правя.

— Да, но не трѣбва да ги биете и убивате, заповѣдва Ричардъ. Гледайте дано работата се свърши съ добро.

— Бждете спокойни, господинъ началникъ; тука сме далече отъ Англия и Европа. Кой те вижда! кой те чува! Щомъ не послушатъ тѣзи дебелоглави селяни, ето пушката . . .

Началникътъ Ричардъ си замина.